

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne ozi-ramo na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Novi prorok — dr. Anton Mahnič.

I.

V navadnem življenji poznamo neko vrsto pijancev, ki ne morejo nikogar pustiti, da bi mirno šel mimo njih. Ako srečaš takega človeka, gledal bode, da se zaleti vate, ko bi se mu še tako izogibal.

Jednake ljudi nahajamo tudi v javnem življenji. Pijani dozdevne svoje učenosti in veljave ne puste nikogar pri miru. Vsakdo jim je na potu; zato se izzivajoče zaletavajo semtertija in telebajo sedaj ob jednega, sedaj ob drugega, ako ga je že osoda zanesla na isto pot, po katerej oni ubirajo svoje korake.

Jednako prikazen imamo v poslednjem času na Slovenskem. Mnogo požrtovalnih in za napredek naroda unetih mož lotilo se je javnega delovanja: ta v zborih, drugi v društvih in tretji zopet kot

književnik v knjigah in časnikih. Storiti je povsod še veliko in zato moralo bi vsacega rodoljuba veseliti, ako se število delalnih rodoljubov množi. Res, da v podrejenih vprašanjih utegnejo mej posameznimi možmi biti razlike v nazorih; jeden smoter pa jih zamore vendar združevati in ta je: sveto služiti svetelj domovini.

Zdelo se je nekaj časa, da so se v tem zares združili vsi za narod svoj resnično uneti možje posvetnega in duhovskega stanu. Delovalo se je mirno, a dosledno in zato plodonosno. Način delovanja bil je pač različen, kakor so različni stanovi in poklici delujočih mož; smoter vendar bil je jeden.

Tu pa je ustal v Gorici mož, v čegar glavi se je ugnjezdila stalna misel, da je njega previdnost Božja odbrala za rešenika Slovencev. Ta mož, ozi-rajč se iz tesne svoje celice širom domovine in primerjajoč svojo zanimivo osebnost z drugimi ljudmi, prišel je valed nekega boleznega razpoloženja svojega duha ob jednom do zaključka, da je najpopolnejši človek mej Slovenci. In v tej svojej duševnej pijanosti začel se je zaletavati na desno in na levo, zahtevajoč, da mu mora vse s pota, da mora vsakdo priznati njegovo avtoriteto v vseh zadevah.

Ta mož bil je dr. Anton Mahnič, profesor bogoslovja na Goriškem semenišči. Kdor pozna spise njegove, ta nam bode pritrdil drage volje, da smo dobro zadeli karakteristiko njegovo; pritrdil, da nikakor nismo pretiravali.

Toda dr. Mahnič šel je še dalje. V dozdevnej svojej velikosti in svetosti, postavil se je ob jednom za strogega karatelja duhovščini slovenskej. Kdo pozna dični ta stan na Slovenskem, ta nam bode priznal, da se je naša duhovščina vladala vedno uzorno po naukih katoliške cerkve. Še le dr. Mahnič našel je v njo zasejano „peklensko seme katoliškega liberalizma“. Začel je torej boj svoj tudi na to stran. Seveda se mu bode godilo pri tem, kakor se je godilo duševno sorodnemu mu plemenitemu vitezu Donu Quixotu della Mancha, ko se je boril z mlino na sapo. Zdi se nam celo, da ni dalječ oni čas, ko bode njemu jednako polomljen in potrč ječal, kje v strani od strašil, katere mu je napravila bujna njegova domišljija.

Ni pa pretiranosti, katera bi ne našla svojih

privržencev; ne konfuznih nauk, za katere bi se ne dali dobiti sledbeniki, in to je ravno uzrok, da se pečamo danes na tem mestu z razdevajočim delovanjem Goriškega učenjaka. Res, da so pametnejši mej duhovniki že davno spoznali bolešno samopovišanje dr. Mahničevo in da zato spise njegove beró le zaradi kurioziteta in za zabavo, nahaja se pa vendar še taci, katerim imponuje učenjaška bahatost v njegovih spisih in pa oblastno — večinoma skrajno surovo — zabavljanje vsem onim, o katerih vé, da imajo o učenjaškej veljavi njegovej pravo sodbo.

Kaj je vzpodbudilo dr. Mahniča, da se je jel riniti v javnost? Pred nekaj leti izdal je Simon Gregorčič prvi zvezek prekrasnih svojih poezij. Narod slovenski pokazal je tedaj, kako ljubi genialnega tega duhovnika in kako vé ceniti njegovo blagoslovljeno delovanje: v dveh mesecih razprodan je bil ves natis — 1800 izstisov. Od vseh strani dohajali so pesniku dokazi iskrene ljubezni, odkritosrčnega spoštovanja; celo dva vladiki, ki sta se odlikovala po svojej učenosti in pobožnosti, dr. Zlatoust Pogačar in Jos. J. Strossmayer, nesta se mogla vzdržati, da ne bi čestitala pesniku na iskrinah velikega duha njegovega, podarjenih narodu svojemu, podarjenih človeštvu.

Tedaj pa se je — na večno sramoto našemu slovstvu — oglasil iz Gorice kritik, ki je v pesnih za vero svojo unetega slovenskega duhovnika našel — brezverstvo. Simon Gregorčič — brezverec; dr. Pogačar in Strossmayer, ki sta pesni njegove občudovala in hvalila, torej tudi brezverca! Mož, ki je imel toliko — recimo — poguma, bil je dr. Anton Mahnič. Kaj ga je vodilo pri čudnem njegovem tedanjem početju, ne vemo; iz vseh okolnosti pa smo opravičeni sklepati, da ona nelepa lastnost, katero imenujemo zavist. Zaslužene slave ponižnemu pesniku ni privoščil; njegova zvezda hotel je, da bi bila otemnela, mesto nje pa zasvetila zvezda Mahničeva. Sirota! Bil bi lahko hvaležen stvarniku, ko bi mu bil dal v dar le žarek Gregorčičevega uma!

Z nevoljo obračala se je prosvetljenejša duhovščina od tega početja; saj ta naskok na duhovnika — pesnika, s katerim se zamore ponašati ves

LISTEK

Blóдне duše.

Roman.

Češki spisal Václav Beneš-Třebizský, preložil I. Gornik.

Prvi del.

II.

(Dalje.)

Poslopja bila so si na las podobna, kakor bi bila vsa rodni bratje. Vsakemu gledalo je v okno drevo, tu hruska, ondu jablana, tam zopet visoka, košata lipa, pred jednim pa je bil pod okni še vrt, ki je imel temno pobarvan plot za ograjo. Ta dom bil je lastnina seljaka Květa. Bil je mej vsemi najrazsežnejši in imel je največ polja in travnikov. Květ bil je poleg tega sodnik. Od tukajšnjih bivših naseljencev ostal je izza švedskih vojsk jedino njegov rod. Predniki Květovi skrivali so se v gozdih, ko pa je nastal mir, vrnili so se zopet na dom. Ostalce morali so neki prignati; do gospodarstva ni bilo nikomur nič, ker je bil na vsakem posestvu takrat privezan gujusen nestovo, kateremu so rekali robota.

Jiříški pribežniki bili so sami Čehi, drugam gonili so izza mej Nemce. (Radi tega je tako mnogo nemških imen po čeških kmetih.)

V Jiřicah o svetu tako rekoč niti vedeli neso, le če je prišel včasih kdo od vojakov, pripovedoval je, da je za tukajšnjimi gozdovi širji kraj z nepreglednimi mesti, z nešteti ljudmi in z neverjetno veliko gospódo.

Ko se je vrnil seljak Květ od vojakov, trajalo je skoro leto dnij, predno je vse povedal. Služil je cesarja celih štirinajst let; ves ta čas videl je tukajšnje gozde samo jedenkrat, a še takrat zdaleka, ko so po državni cesti korakali na Saško. Iz čeških bojišč za sedemletne vojske ni bilo nobenega, na katerem ne bi bil stal proti Braniborcem.

Potem pa se je jedenkrat na leto, vselej v maji, ločilo nekoliko ljudi od tukajšnjih lesov za tri dni in se podalo na božjo pot k svetemu Janezu v Prago. A po božji poti pripovedovali so celih štirinajst dnij, kaj so v Pragi vse videli in kaj so vse slišali.

Takrat bilo je v Pragi mnogo videti, a slišati še več. Od samega gledanja so se baje človeku kalile oči, da je trajalo cel teden, dokler se neso izčistile, dokler neso zopet poznale temnega zelenja

domačih gozdov in dokler se neso privadile domačim slamnatim streham. Od tega pa, kar so slišali, razumeli neso niti jedne besede, ker so jim od vseh strani na uho zveneli tuji glasovi, ki so bili podobni posmehu temu priprostemu češkemu ljudstvu, ki je prišlo vedno čez leto dnij gledat, če še stoji Praga, če je v Pragi nad Vltavo še kameniti Karlovi most, če je na vrhu še Svetovidski hram in če v tem hramu še stari kralji počivajo in če je v njem še srebrni grob svetca Nepomučana. Ko pa so potem odšli, prinesli so do domačih gozdov vesti, da Praga še stoji doslej, da bode še preživela otroke njihovih unukov, da se nad Vltavo še pne kameniti Karlovi most, da še stoji Svetovidski hram a da je bedno slab, a da v tem hramu stari kralji do današnjega dne počivajo, a da so na njihovih grobeh razprostrli pajki svoje mreže, in da srebrnega groba svetega Janeza Nepomučana doslej še neso raztopili v tolarje in dvajsetice.

Dvakrat ali trikrat na leto prihajal je v vas z novicami o svetu tudi Refunda, a ta ni šel v vsako hišo. Najraje prestopal je prag pri Květu.

Kje je dobil to čudno ime, ni vedel nihče, in tudi nihče po tem ni povpraševal. Poznali so ga že dobrih dvajset let in nihče ga ni slišal drugače

stan, nima primere v slovstvenih zgodovinah narodov. Našli so se pa vendar nekateri, ki so začeli po Mahničevem vzgledu pobirati kamenje ter ga lučati za „brezvernim“ Simonom Gregorčičem. To je uspodbudilo začetnika napada; to je potrdilo ga še bolje v prepričanju njegovem o svoji veljavi, učenosti in svetosti.

Sedaj ni bil nikdo več varen pred njim. V vladikovinskem listu „Folium periodicum“ jel je napadati in liberalizma dolžiti duhovnike, ki zmatrajo za svojo dolžnost delovati v narodu za večno in časno njegovo blaginjo in katerim se zdi katoliškega duhovnika nevredno po njegovem vzgledu v celici svoji malikovati samega sebe. V listu, ki se nazivlje sam „političen list za slovenski narod“, jel je zopet udrihati po posvetnih rodoljubih pisateljih.

Grebén pa mu je vzrastel, ko je našel moralno podporo pri nekem dostojanstveniku, kateri je slovensko narodnost proglasil za poganstvo, kateri pa njej na škodo propaguje „nepogansko“ nemščino v nekeje čisto slovenske pokrajini. Sedaj Mahnič ni mogel ostati brez lastnega glasila. Nesebičen, kakor je, ustanovil si je torej list, kateri v četrtnih zvezkih donša naročnikom dr. Mahničovo učenost za — bog plati — o kaj še! — za poštena dva goldinarja avstrijske veljave. Listu dal je naslov „Rimski katolik“.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 3. junija.

Besede nadvojvode Rainerja pri seji akademije znanosti in umetnosti so kaj neprijetno dirnole nemške konservativce. Nekateri trdijo, da se besede nadvojvode ne smejo tako tolmačiti, kakor je tolmačijo liberalni listi, kajti s konfesionalno šolo bi se prosveta in napredek le povzdignila. Drugi ga vendar priznavajo, da so najbrž omenjene besede naperjene proti znižanju znanstvenega „niveau“ v ljudski šoli, kar se vsekakor namerava z Lichtensteinovim predlogom. Nekateri klerikalni listi se ne morejo premagati, da ne bi besed člana cesarskega doma ostro kritikovali. Posebno madjarski klerikalni list „Magyar Allam“ tako predrzno in nesramno piše, da njegovih besed ne moremo priobčiti že gledé na tiskovni zakon, pa tudi iz spoštovanja do cesarske rodbine ne. Govori e tudi, da se bode parlamentarni položaj premenil. Klerikalci torej čutijo, da utegnejo nekatere njih nade splavati po vodi.

Omenili smo že bili, da dr. Knotza več ne kandidujejo v njegovem dosedanjem volilnem okraju za deželni zbor češki. Posrečilo se mu je pa, dobiti nek drug okraj, kjer mu ponujajo kandidaturu. Pa tudi v njegovem dosedanjem volilnem okraju ga hočejo nekateri kandidovati proti volji nemškega centralnega volilnega odbora v Pragi.

Vnanje države.

Na Francoskem so tudi hoteli uvesti v drugih deželah navadno sistemo novačenja, da se v vsakej provinciji nabirajo vojaki za kak določen polk. Potem bi bili še uveli teritorialno vojaško sistemo, da bi bili polki v kraji njihovega nabirališča. Za tako reformo se je bil izrekel general Boulanger. V praksi se je tudi največ že uvela, če tudi v teoriji ni priznana. Sedanja vlada je dotično naredbo vsprejela v načrt vojnega zakona. Zbornica poslancev jo je tudi vsprejela. Senat jo je pa

zavrgel z veliko večino, dasi jo je zagovarjal vojni minister. General Billon in stari maršal Canrobert sta pobijala tako premembo, ker se domovinska ljubezen ne more razviti v ozkem provincialnem življenju. Blizu očetove hiše se vojak nikakor ne bode tako priučil svojemu poklicu, kakor treba. Ta dva moža sta pa tudi priporočala, da se ohrani dosedanja petletna vojaška službena dolžnost mesto triletna, ki se hoče uvesti. V tej zadevi pa jima senat ni dal prav.

Po raznih listih je bilo čitati, da kralj italijanski z nemškim cesarjem pohodi Strassburg. Ta vest je bila vzbudila v Franciji veliko nevoljo, ker se je zmatral tak pohod za demonstracijo proti Franciji. Nemški listi so potem hiteli to vest demontovati in pohod je res izostal. V Parizu so pa trdno preverjeni, da se je ta pohod nameraval. Opustil se je zaradi tega, ker je italijanski kralj ko je videl, kako je vest o nameravanem pohodu razburila Francoze, spoznal, da ni umestno dražiti francosko narodno čuvstvo. Kralj Humbert se neče zameriti Franciji zaradi tega, da se bodeta lahko približali Francija in Italija, ko bi bilo kedaj treba zasukati politiko.

Angleška vlada je vendar našla nekoga, ki je prevzel mesto irskega podkralja. Govorilo se je že, da bodo to mesto odpravili zaradi tega, ker ne morejo nikogar najti zanj. Novi podkralj je petinštiridesetletni Earl of Zetland. Ta mož bil je nekaj časa liberalec, a je prestopil h konservativcem, ker mu Gladstonova irska politika ni ugajala. Ima pa oni dve lastnosti, brez katerih si irskega podkralja misliti ne moremo, jako bogat je in velik prijatelj lova. Irci bi bili pač rajši videli, da bi se to nepotrebnost mesto bilo odpravilo, in denar, ki se za podkralja potrosi, porabil za izboljšanje narodnogospodarskega stanja na Irskem.

Ko je bil šah perzijski v Peterburgu, so se državni ruski dogovarjali z njim, da bi se gradila železnica od Hvalinskega morja skozi Perzijo do Indijskega oceana. Ta železnica bo mnogo koristila ruskeji trgovini. Šah je baje se izrazil, da nema ničesar proti tej železnici.

Mej Anglijo in Zedinjenimi državami nastal je nov razpor. Američani hočejo Beringovo morje proglasiti za ameriško in prebivalcem drugih držav zabraniti ribarjenje v tem morju. Angličje se pa hočejo temu upreti in odposlali so 5 vojnih ladij v to morje, da bodo branili angleške ribiče.

Dopisi.

Iz Ljubljane 20. maja. (Pomožni uradniki v — državnem zboru.) [Konec.] Iz vseh podatkov se tedaj razvidi, da so prosilci civilnega stanú, osobito pomožni uradniki (diurnisti) gledé nameščenja na nekatera uradniška mesta že ex lege, na druga pa vsled sedanje prakse, takorekoč čisto izključeni, čeravno so si mnogi iz mej teh pridobili v svojem dolgoletnem službovanji splošno priznanje, pohvalo in zaupanje itd. in v kljub temu, da je marsikateri izmej njih pôsel tacega uradnika v istini tudi že opravljal. Z ozirom na vse to se mora tedaj priznati, da je peticija „Občnega avstro-ogerskega uradniška društva“, katera se poteza za izboljšanje materialnega stanja tega čisto zanemarjenega stanú, ter postavno ureditev službenih kakor tudi pravnih razmer v državnih uradih nastavljenih (službujočih) pomožnih uradnikov — popolnem opravičena in na pravične razloge se opirajoča.

Peticijiskemu odseku zdi se tedaj umestno, ker zadeva ta del peticije, — priporočiti jo najtopleje poslaniškeji zbornici, oziroma vis. vladi v blagohotni

pretres, ker se po njegovem mnenji tolikanj neugodni položaj pomožnih uradnikov (diurnistov) ne sme več prezirati, marveč brez nadaljnega odlašanja, če ne čisto odstraniti, pa vsaj primerno izboljšati; kajti razlogi, ki govoré za to izboljšanje so povsem ugodni, — v ostalem pa tirja to tudi socialno politična previdnost. Zaradi tega naj bi se izboljšala jim plača vsaj deloma, kar se dá lahko — ne da bi se država obtežila s kakšnim bremenom — izvesti s tem, da se uvrste oni pomožni uradniki, ki so opravljali kak manipulacijski pôsel dvanajst let v popolno zadovoljnost in si pridobili potrebno sposobnost za tako mesto, na jedno in isto stopinjo s podčastniki, ob enem pa, da se pri vojaških kompetentih (ki se izkažejo z že omenjenim certifikatom) — razveljavi vsakeršna prednost. To naj bi se ukrenilo seveda postavodajnim potom. V ostalem pa bi se odpomoglo omenjenim nedostatkom s tem, da bi se izdale naredbe, ki bi oblasti poučile, kako je uporabljati v prihodnje postava z dne 19. aprila 1872, in jim zaukazati, da bi se pri nameščenju uradnikov oziroma uradniških mest, kakor jih našteva § 5. navedene postave, ravnale vestno po postavnih določilih in postopale tako, kakor zahtevajo službeni interesi.

Peticijski odsek stavi tedaj glede ravnokar obravnavanega oddelka navedene peticije naslednji predlog: Visoka zbornica naj sklene: „Zbornica poslancev izreka s tem svoje prepričanje, da je vprašanje, ki se je v tej zbornici že obilekrati obravnavalo in ki se tiče izboljšanja materialnega stanja in ureditve službenih kakor pravnih razmer onih pomožnih uradnikov, ki so nastavljeni pri državnih uradih, nemudoma rešiti, in se c. kr. vlada pozivlje vse potrebno ukreniti, da se dotični nedostatki odpravijo.“

V to svrhu ima delati bodisi v svojem delokrogu, bodisi da predloži državnemu zboru za to primerno postavo. Ozirati se ji je v osobito tudi na osiguranje eksistence tacih pom. uradnikov, ki so svoje službeno mesto hodisi brez lastne krivde zgubili ali pa vsled starosti in drugih okolišnosti nezmožni postali svoj pôsel še nadalje opravljati, slednjič pa ukreniti, da se bode v prihodnje postava z dne 19. aprila 1872, drž. zak. št. 60 v njenem zmislu uporabljala, in zatem takim pom. uradnikom, ki so v svojem večletnem službovanji izkazali se zmožne in zaslužne, podele definitivno sistemizovana uradniška mesta. — Drugi del peticije zadeva privatne uradnike in njih stanje, kateri so nastavljeni, ali ki službujejo pri priv. podjetjih in prometnih zavodih. — Gledé teh naj bi se tudi postavodajnim potom za razne slučaje njih stanju v korist potrebno uredilo. Tedaj priporoča peticijski odsek tudi ta del peticije vis. vladi v ugodno in stanu primerno rešitev oziroma pomoč.

Domače stvari.

— (Volitve volilnih mož) pričele so v Ljubljanski okolici danes. Dolenja in Gorenja Šiška izvolili sta 6 mož, ki bodo glasovali za g. kandidata Ivana Hribarja. Začetek je torej dober.

— („Matice Slovenske“) odbor opozarja vse društvenike še enkrat na XXIV. redni veliki

imenovati. Kedar je prišel Refunda v Jičice, šlo je po vasi, kakor bi na boben bil.

Refunda znal je povedati najčudovitejše novice. Imel je nekak značaj povestničarja, a povestničar ni bil. Rekel je, da takim ljudem neče jemati kruha, da ga oni bolj potrebujejo. Le včasih začel je povest, a ta je bila vedno kakor drag kamen mej kremenjem, kakor zlata ruda mej železno, kakor cepljena stolista roža mej divjimi rožami. Povestničarji so se ga bali in ga na skrivnem sovražili, ker kadar so prišli za njim v vas, poslušali so jih ljudje le z jednim ušesom in včasih so o njihovih povestih tudi zaspali; to pa je bila največja sramota, če je kdo popotnemu povestničarju mej pripovedovanjem zaspal.

Danes zjutraj odprle so se v vratih pri Kvétu dveri in v vas stopil je iz njih Refunda. S seljakom stisnila sta si roki, pogledala se, nasmejala si, a trpko, in Refunda je odhajal z besedami: „Saj pridem zopet, takrat pa prej, mej tem z Bogom!“

Refunda šel je po vasi, kakor hodi v Mšecem knez Švarcenberk, drugje so zopet govorili o njegovi hoji: „Hodi kakor knez Kinsky“, in drugje zopet: „Koraka kakor Lobkovic.“ Refunda imel je v istini v tej hoji nekaj neobičajnega. Šel je s povzdignjeno

glavo, z očmi uprtimi pred se in volnata halja pristajala mu je kakor knezu suknja z zlatimi našivi in od najdražjega sukna...

„Bog vam daj zdravje, Refunda!“

„In vam, seljače, srečo!“

„Ne greste noter?“

Tako ga je v tej vasi ogovoril že tretji kmet, a Refunda odgovoril je vselej: „Drugikrat, oče“. In ni se ozrl, dasi so se povsodi, mimo katerekoli hiše je šel, gnetli na prag ali na okna in gledali za tem čudnim človekom, katerega so poznali že mnogi od mladih nog, katerega so se bali, a kateremu bi vendar, ako bi od njih zahteval, storili Bog vedi kaj.

„Pozdravljeni, stopite, stopite k nam!“ čul se je danes že sedmi glas za njim v vasi.

„Refunda se je ozrl, prvič je obstal, nenavadno upali obraz njegov zategnil se je v smehlaj, desnica njegova se je zganila in v trenutku stiskalo se je dvoje starih, koščenih rok: Refundova in ponočnega čuvaja Adamca.

„Tako brzo od nas? Kedaj vas že nisem videl, mislil sem, da morebiti niste več živ.“

Adamec držal je še s svojo desnico roko Refundovo, čegar upalo lice se je zopet zgubalo v na-

smeh in čegar bele goste obrvi so trikrat zdrhtele. — „Adamec, Adamec, ali ne veste, da me črvi ne dobodo? Škoda, da ste nočni čuvaj, pa da imate tako slab spomin. Ali ste pozabili, da bodo večne veke mučili ljudi in da večne veke ne bodo imeli od mene pokoja?“

Adamcu se je izmaknila desnica iz koščene roke Refundove.

„Jaz da bi umrl? — Vse tu vas bom preživel, videl bom unuke vseh tukajšnih seljakov. Ali ne verujete, Adamec?“

In Refunda je že zopet korakal kakor knez Švarcenberk v Mšecem, kedar izide na travnike. Adamec gledal je za njim, kakor zamaknjen in pozabil ga vprašati, kake novice so po svetu. V tem trenutku šinile so mu v glavo vse povesti, katere so si ljudje pripovedovali o Refundi, kjer so ga poznali. Adamec se za take stvari nikdar ni menil, a danes mu je to rekel Refunda sam...

„Zato torej so imeli tam danes tako dolgo luč — prenočeval je pri njih“, rekel je za trenutek sam v sebi in obrnil oči proti oni strani, kjer je Refunda odšel. Korakal je ob potoku, mimo uvelega, orujavelega olševja in potem se obrnil po stezi v gozd.

(Dalje prih.)

zbor, ki se bo vršil v sredo 5. junija ob 4. uri popoldne v mestni dvorani. Po društvenih pravilih treba je za sklepčnost navzočnosti 45 družstvenikov.

— (Dnevni red seji Ljubljanskega občinskega sveta) v torek 4. dan junija 1889. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznana prvosedstva. II. Poročilo odseka za olupšavo mesta o prošnji telovadnega društva „Sokola“ zaradi prostora za „Sokolov dom“. III. Šolskega odseka poročilo ob ustanovitvi: a) više dekliške šole v Ljubljani; b) družega otroškega vrta v kolodvorskem mestnem okraju. IV. Finančnega odseka poročilo: a) o veleslavnega deželnega odbora kranjskega pozivu, da je gостаščine oprostiti najmovine, katere deželni zaklad plačuje za pisarne in kasarne c. kr. žandarmerije; b) o prošnji hiralničnega oskrbnitstva za povračilo gostaščine 31 gld. 28 kr. plačane 1886. in 1887. leta; c) o pokritji letošnjega proračunskega nedostatka. V. Poročilo odseka ad hoc v premembi imen nekaterim trgov, cestam in ulicam.

— (Odbor za Vodnikov spomenik) bode povabil še več gospodov, da bodo pomagali pri uredbi slavnosti, pri vsprejemu gostov, pripravljanju stanovanj itd. V odboru so zastopani: Pisateljsko društvo, mestni zbor Ljubljanski in Slovenska Matica. Člani odbora so gg.: Dr. J. Vošnjak, prvomestnik; dr. K. vitez Bleiweis, namestnik; dr. A. Mošé, blagajnik; A. Žumer, tajnik; Ivan Hribar, A. Praprotnik, J. Šubic, ravnatelj obrtne šole, in dr. J. Zupanec, odborniki.

— (Za Vodnikovo slavnost) so se oglasili pevski zbori: v Pilštajnu na Štajerskem, v Šiški, „Lira“ v Kamniku in Šoštanjski pevski zbor.

— („Dolenjski Sokol“) Zaradi nepričakovanih ovir je javna maša o priliki blagoslovljenja nove zastave „Dolenjskega Sokola“ na binkoštno nedeljo se morala preložiti od 10. ure na 1/9 uro. Cenjeni gostje, ki nameravajo počastiti naše društvo, blagovolé naj priti do imenovane ure.

— (Predsednik odbora za zgradbo Levstikovega spomenika v Velikih Laščah) prejel je od prof. Stritarja na Dunaji pismo, v katerem je mej drugim čitati: „Rad bi Vam bil pisal obširneje o stvari, katera je meni pri srci, kakor pač malo-kateremu Slovincu. Jaz vem, kaj je bil Levstik, jaz vem, da je on zaslužil spominek, kakoršnega morebiti nobeden mož, kar jih je rodila slovenska mati. Vse hvalevredno je toraj prizadevanje sl. odbora, kateremu jaz želim lep uspeh iz vsega svojega srca. Dopovedati Vam ne morem, kakó me veseli, da se moji Laščanje tako vrlo vedo, da se tako lepo, tako hvaležno spominjajo svojega rojaka, svojega Levstika, ki je tako poveljal svoj rojstven kraj. Odlasal sem od dne do dne, da bi vendar dobil slednjič malo več prostega časa. Zastonj! Ne zamerite torej, da Vam tako dolgo nisem odgovoril, in da Vam tudi sedaj ne pišem tako obširno, kakor bi zahtevala imenitna, sveta stvar. Še enkrat, ne zamerite! Hvala Vam in sl. odboru, — poročite mu, prosim, moj pozdrav! Bog Vam daj srečo! — Bog živi Laščane! „Večno živi Levstikov spomin!“ Vaš Stritar.

— (Gosp. S. Gregorčič,) slavni naš pesnik, obiskal je kakor čitamo v „Narodnem listu“, z gosp. Spinčičem Zader, potem pa potoval dalje na jug. Preteklo nedeljo bil je na Cetinji.

— (Na vseučilišči v Gradcu) bil je danes doktorjem prava promoviran g. Ivan Šušteršič, odvetniški koncipient v Ljubljani.

— („Humoristické Listy“) prinesli so v poslednji številki dobro pogojeno sliko pokojnega našega rojaka, umetnika Ivana Šubica.

— (Jugoslovanski akademiji znani in umetnostij) predložil je g. E. Kramer razpravo z naslovom: Iztraživanje o postanku tako zvane „terre rosse“.

— (Veliki koncert,) ki ga je včeraj zvečer priredila Šentpeterska podružnica sv. Cirila in Metoda v Schreinerjevi pivarni, obnesel se je jako dobro, kakor v pevskem, tako tudi v gmotnem oziru. Občinstvo bilo je z veselico zelo zadovoljno. Mej pevske točkami odlikoval se je posebno Medenov krasni samospev „Mrtva ljubav“ s spremljevanjem vojaške godbe.

— (V knezoškofijskem Alojzije višči) bode v sredo 5. junija ob sedmi uri zvečer prirejen vsem p. n. došlim gostom v čast slavnostni

večer, h kojemu z iskrenim spoštovanjem vabijo hvaležni Alojzniki. Vspered: 1. F. Neumann: „Oesterreicher Lied“. Moški zbor. 2. a) Karol J. F. Umlauf, Op. 128. „Das Echo im Thal“. Idila brez besedij. b) Josip E. Massenbüchler; Op. 12. „Na jezéru“. na dveh citrah igrata VII. Ivan Rihtaršič in VII. Ivan Štrukelj. 3. Anton Foerster, Op. 24. „Venec Vodnikovih in na njega zloženih pesnj“. Moški zbor. 4. G. Lange. Op. 171. Fantazija k „Schäfers Sonntagslied“. Na klavirji igra VII. Fran Bernik. 5. „Mlini pod zemljo“ ali „Zadnje ure paganstva v Rimu“. Igra v 5 dejanjih. Iz laškega izvirnika v nemščino prevela Werner-Mehler. Poslovenil in bistveno predelal VIII. Gregorij. Pečijak.

— (Iz Trsta) se nam piše: Sobotni „Il Piccolo“ bil je zaplenjen zaradi članka, v katerem se je razpravljalo ob imenovanju ulic v italijanskem mestu „Forlì“. Kakorsmo v poslednji številki javili, imenovali so jedno ulico „Guglielmo Oberdank“, dve drugi „Triente“ in „Trieste“.

— („Učiteljski Tovariš“) ima v 11. številki naslednjo vsebino: Šola v katoliškem shodu.

— Domača vzgoja. Piše Jakob Dimnik. — Svito-slav i Danica. — Iz šole za šolo. — Književnost. Prvo zborovanje „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“ v Ljubljani. — Dopis. — Premene pri učiteljstvu.

— („Vrtec“) ima v 6. številki nastopno vsebino: Med otroci. I. G. Obloški. — Nesrečna družina. (M. Šašel.) — Mlinar brez skrbi. (Narodna pripovedka.) — Otročja pesenca. (Janko Barle.) — Lavdon. — Kmetijstvo lep stan. — Drage črešnje. — O kresi. — Demant. — Jarebica. — Listje in cvetje.

— (Občni zbor denarne obrtniške pomočne družbe) vknjiženega tovarštva z omejeno zavezo, vršil se je včeraj ob 11. uri v mestni dvorani pod predsedstvom g. ravnatelja J. N. Horaka, ki je zborovalce pozdravil in otvoril zbor. Knjigovodja g. Prelesnik poroča o 33. računskem sklepu društvenem. Štelo je društvo 1888. l. 297 udov. Denarni promet je iznašal 237.009 gld. 95 kr., opravični promet pa 465.819 gold. 83 kr. Račun dobička in zgube kaže 10.601 gld, dohodkov in ravno toliko stroškov. Bilanca kaže, da je bilo aktiv in pasiv 153.570 gld. 21 kr. Opravični deleži iznašajo 12.831 gld. 12 kr., hranilne uklope 102.706 gld. 99 kr., rezervni zaklad 20 tisoč 741 gld. 88 kr., v tej vsoti je društvena hiša vredna 11.000 gld. V imenu pregledovalnega odbora poroča g. Zor, da je isti vse knjige in blagajnico pregledal in vse v najlepšem redu našel, ter nasvetuje, da se vodstvu izreče absolutorij. Zbor jednoglasno pritrdi. V načelstvo se zopet izvolijo izstopivši gg. J. N. Horak, Franc Goršič, Henrik Ničman in Oroslov Dolenec. V pregledovalni odbor gg. Josip Geba, J. Zitterer in J. Zor. Ravnatelj g. Horak potem omenja, da se je pričelo mej Ljubljanskimi obrtniki o priliki cesarjeve štiridesetletnice nabirati novce, da bi se napravila ustanova, iz katere obrestij bi dobivali ubožani obrtniki v Ljubljani vsako leto kako podporo. Te lepe misli se je poprijel tudi tajnik kupčijske zbornice cesarski svetnik g. Murnik in razposlal vabila za ustanovo raznim večjim povzetnikom in na ta način nabral že nad 1000 gld. Nabrali se hoče večja svota, da bi vsaj osem ubožanih obrtnikov dobivalo na leto podpore. Tudi obrtniško pomočno društvo se je povabilo, naj kaj doloži v ta namen. Ravnatelj Horak nasvetuje, da se dovoli 50 gld. Gospod Oroslov Dolenec nasvetuje, da bi se dalo 100 gld. kar zbor odkloni in dovoli 50 gld. Ravnatelj gospod Horak dalje nasvetuje naj bi se dalo za hišo katoliških obrtnih pomočnikov, na kateri je še vedno obilo dolga, 50 gld., za vaje, ki se uče pri katoliški družbi, kakor vsako leto 10 gld. Vsprejeto. Ravnatelj g. Horak nadalje naznani, da je vodstvo sklenilo kupiti za 50 gld. delnico „Narodnega doma“ v Novem mestu, ker društvo z tamošnjimi trgovci in obrtniki že nad 20 let prav uspešno tržuje. Vsprejeto. G. V. Čamernik nasvetuje, naj bi se dovolilo za zgradbo „Sokolskega doma“ vsaj 50 gld. iz društvenega rezervnega zaklada. Gospodje Žitnik, Zor in vodja Horak podpore v ta namen sicer ne oporekajo, a naglašajo, da se je letos dovolilo že precej iz rezervnega zaklada, naj bi se torej drugo leto v ta namen dala večja svota. Gospod Čamernik se temu nasvetu konečno tudi pridruži, a želi, da se njegov predlog v zapisnik vsprejme, kar se zgodi in potem zborovanje sklence.

— (Dosedanji menični blanketi) se smejo rabiti le še do 30. t. m. Kdor ima kaj starih neporabljenih blanketov, more je zamenjati pri kolkovnih uradih od 1. julija do 30. septembra. Prošnje v ta namen uložene so kolka proste.

— (Zanimiva knjiga) došla nam je danes. Naslov jej je: Makedonien und Alt-Serbien. Von Spiridion Gopčević. Wien. Verlag von L. W. Seidel & Sohn 1889. Knjiga obseza 511 str. v obliki malega folijanta, ima 67 izvirnih ilustracij in etnografsk zemljovid (pet listov), stoji pa 10 gld. Pisana je v potopisni obliki in nam živo predstavlja starosrbske in makedonske pokrajine, znamenite zgodovinske zgradbe, cerkve, samostane, mesta, vasi in prebivalstvo. Potem opisuje Gopčević bolgarsko propagando, šole in podaje izredno veliko statističnih podatkov. Dobro pisana so poglavja o šegah, nošah in narodnih pesmah, vendar se Gopčević pri tem kaže preveč Srba, da se čitatelju čestokrat dozdeva, da je Bolgarom nasproti krivičen, ali vsaj premalo objektiv. Ker nam še ni bilo mogoče, podrobneje pregledati knjigo, bomo pri priliki o njej obširneje poročali.

— (V Toplice na Dolenjskem) prišlo je v kopelj meseca maja 10 gospodov, 4 gospe, 2 moža, 26 žensk in 26 vojakov, skupaj 68 oseb.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Cerknica 2. junija. K volilnemu shodu prišlo nad 100 volilcev Cerkniške občine in Loškega okraja. Dr. Vošnjak in H. Kavčič poročala o delovanju dež. zbora. Gosp. župan Jos. Milavec iz Cerknice, ki je predsedoval zboru, izrekel obema poslancema zahvalo za njihov trud in popolno zaupanje, čemur so volilci z burnimi živioklici pritrdili ter soglasno proglasili gg. dr. Vošnjaka in H. Kavčiča kot kandidata za deželnozbornsko volitev v notranjskih občinah. Zbor je potem še sklepal o resoluciji glede previsokih refakcij južne železnice za gališki les, ki silno škoduje lesni trgovini na Kranjskem, Štajerskem in Koroškem. Po zborovanju peli se Cerkniški gospodje pevci več pesnij.

Novi York 2. junija. Po poročilih došlih do polnoči iz preplavljenih krajev, potonilo je v Johnstownu najmenj 1500 oseb. Po reki Northfolk plavajo deli hiš, hramov in drevesa, na njih pa ljudje, kričeči na pomagaj. Več manjših vasij popolnoma uničenih.

Novi York 2. junija zvečer. Vsled povodnji v Pensilvaniji poginilo 8 do 10.000 ljudij. Škoda ceni se na 25 milijonov dolarjev.

Kladno 3. junija. Rudniški ravnatelj Praške železniške družbe strajkujočim delavcem neče dovoliti njihovih deležev iz rudarske blagajnice. Vrhu tega hoče le nekoliko delavcev vzeti na delo in te le kot na novo ustopivše. Zaradi tega delavci železninske družbe strajk nadaljujejo.

Beligrad 3. junija. Uradni list objavlja ukaz, s katerim se razruši pogodba o železničnem obratu. Finančni minister in minister za javne zgradbe sta pooblaščenca, da zastopniki železnične družbe začeta pogajanja glede likvidacije računov in odškodnine za inventar. Vsi uradniki, izimši višje osebe in ravnateljstvo, ostanejo za zdaj v službi.

Razne vesti.

* (Za novo rusko posojilo) v znesku 1200 milijonov frankov podpisanih je v Parizu in Berlinu 2400 milijonov frankov. O tem velikanskem uspehu, ki kaže, da ima Rusija v krogih bogataških veliko zaupanja, nemški listi trdovratno molče.

* (Samomor.) Na Dunaji ustrelil se je dne 29. m. m. hrvatski medicinec Dioniz Lukšič, rodом iz Karlovca.

* (34.000 v sedmih mesecih zapravl.) Sodišče v Stolnem Belemgradu podaljšalo je nedavno radi zapravlivosti mladoletnost 24letnega grofa Štefana Zichy-ja iz Ujfalua. Sodišče utemeljuje dotično razsodbo prav kratko, a jako jedernato, rekoč: grof Zichy, službujoč kot jednoletni prostovoljec pri 10. husarskem polku v Pečuhu potrošil je od 15. oktobra m. l. pa do 15. maja t. l. nič manj nego 34.000 gld., torej potrebuje še nadalje varuha.

* (Poneverjenje.) Iz Budimpešte se 31. m. m. javlja: Preiskava pri depozitni blagajnici v Erlavu zasledila je primankljaj 40.000 gld., katere je poneveril mestni upravitelj Lörenczfi ter pobegnil v Ameriko. Največ škode trpe dediči Davida Friedmanna in pa Irma Švarcova in sicer prvi 6000 gld. poslednja pak 19.500 gld.

Darila za „Národní Dom“.

XXX. izkaz „Krajcarske Družbe“.

Prenesek	6981 gld. 89 kr.
Družba sv. Cirila in Metoda (skupilo knji- žic) ost. knj. št. 176*)	6 „ — „
Krajcarska družba v Drezdnu (poverje- nik A. Miklavčič) na knj. št. 115	2 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverje- nik dr. J. Vošnjak) ost. knj. št. LXIV	10 „ — „
Mesečni donesek za april od gg. I. Hri- barja, dr. A. Moscheta in dr. I. Tav- čarja à 5 gld.**)	15 „ — „
Mesečni donesek g. I. Mupnika za april in maj à 3 gld.	6 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverje- nik E. Lah):	
na knj. št. XLV	3 gld. — kr.
ost. knj. št. 320	3 „ — „
ost. knj. št. 335	6 „ 66 „
Krajcarska družba v Mariboru (poverje- nik J. Kržišnik) na različne knjižice	5 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (pover- nik E. Lah) ost. knj. št. 274	1 „ — „
Plačevanje za mesec maj:	
a) Gg. dr. V. Gregorič, I. Hribar, dr. A. Mosch, Franja Ravnihar, Ferd. Sou- van, Fr. Ks. Souvan, dr. I. Tavčar in I. Vilhar à 5 gld.	40 „ — „
b) Gg. dr. A. Ferjančič, A. Globočnik, I. Gogola, Fr. Kollmann, I. Perdan, M. Pietersnik, pl. U. Trnkoczy in dr. J. Vošnjak à 3 gld.	24 „ — „
c) Gg. dr. K. vit. Bleiweis, dr. Fr. Munda, V. Rohrmann, Fr. Soss à 2 gld.	8 „ — „
d) Gg. A. Bayr, J. Benedikt, A. Ben- kovič, O. Detela, Fr. Gerbič, I. VI. Hraský, Drag. Hribar, dr. A. Jarc, I. Knez, dr. V. Krisper, E. Lah, G. Pirc, K. Pleiweis, L. Robič, S. Ra- tar, I. Slatnar, dr. K. Triller, T. Zupan, dr. Fr. Zupanc, K. Žagar in Ign. Žitnik à 1 gld.	21 „ — „
e) Gosp. J. Svoboda	— „ 70 „
f) Gg. A. Bartel, V. Borštnar, J. Geba, J. Pichler, L. Pintar, K. Pirc, A. Ro- gina, dr. I. Svetina, I. Šubic, A. Tav- čar in Fr. Trtnik à 50 kr.	5 „ 50 „
Nekateri župljani v Dražgošah (na čast Vodnikovega spomina**)	1 „ 50 „
Skupaj	7134 gld. 25 kr.

Opombe: *) Število popolnoma razprodanih knjižic je naraslo na 321 (307+XIV); število poverjenikov na 313.

**) Krajcarska družba nabira od aprila sem po Ljubljani tudi mesečne doneske. Veliko zavednih narodnjakov je z veseljem pozdravilo to misel. Nad 50 naročnic in naročnikov je že zabeleženih. Vender pogrešamo še lepega števila odličnih mož, od katerih za trdno pričakujemo, da upišejo svoje ime v dotično knjižico, ki je v ta namen na razpolaganje v pisarni „Matice Slovenske“.

***) Druga, vsestranske podpore vredna misel, ki se ne tiče samo Ljubljane, ampak vseh slovenskih pokrajin, ki jo je tudi „Krajcarska družba“ sprožila, je ta, da se posveti jeden dan v letu „Narodnemu domu“. Kar kdo zmore, naj nameni na ta dan „Narodnemu domu“. Delalo naj bi se na to, da vsak Slovenec na ta dan plača vsaj 1 kr. Kdor še tega ne utrpi, odkupi naj ga drugi. Na ta način bi se dalo samo na Kranjskem nabrati vsako leto pet tisočakov. Letos je za to določen dan 30. junija, to je dan odkritja Vodnikovega spomenika. — Odbor „Krajcarske družbe“ je razposlal tiskanih pozivov že nad 800 in razdelil delo po farah. Vsaka fara, oziroma občina imej po jednega glavnega poverjenika. Prvi so se temu pozivu odzvali vrli Dražgošani, poslavi v rečeni namen zgoraj označeno svoto. Vivant sequentes!

Vsem, ki kakor koli si bodi pospešujejo naše blago podjetje, izrekamo priskočno zahvalo.

V Ljubljani 1. junija 1889.

Odbor „Krajcarske družbe“.

LJUBLJANSKI ZVON

stoji

za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tujci:

2. junija.

Pri **Maliči**: Rehn z Dunaja. — Žura iz Sneiderka. — Caramitti iz Budimpešte. — Handl, Eckstein, Herling, Schwarz, Vesel, Neubauer, Tempes z Dunaja. — Hofbauer z Dunaja. — Porzelins iz Passaua.

Pri **Slonu**: Lipold iz Idrije. — Markovski z Du-
naja. — Uichor iz Bistrice. — Rauter iz Haasberga. —
Thieben, Semen, Plaa, Peperc z Dunaja. — Eisler iz Ve-
like Kaniže. — Haymal iz Reke. — Neuman iz Trsta. —
Deutsch iz Varaždina. — Barwig iz Gradca. — Anderl iz
Monakovega. — Petrina iz Jazbin.

Pri **Južnem kolodvoru**: Kzebaienek iz Gradca.
— Hirschberg iz Berolina. — Ging iz Padove.

Umrli so v Ljubljani:

1. junija: Albina Vider, črevljarska hči, 17 mes.,
Poljanska cesta št. 18, za jetiko.

2. junija: Antonija Prešern, železniškega čuvaja hči,
8 let, Cesta na Rudolfovo železnico št. 5, za škrlatico.

V deželnej bolnici:

31. maja: Adam Hampel, železniški uradnik, 41 let,
za vnetjem možgan.

1. junija: Fran Lenarčič, pek, 23 let, za srčno hibo.
— Andrej Bizjak, delavec, 50 let, za jetiko.

Tržne cene v Ljubljani

dne 1. junija t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 —	Špeh povojen, kgr.	64 —
Rež, „	4 66	Surovo maslo, „	60 —
Ječmen, „	4 66	Jajce, jedno :	1 1/2
Oves, „	2 83	Mleko, liter	7 —
Ajda, „	4 83	Goveje meso, kgr.	54 —
Proso, „	5 —	Telečje „	45 —
Koruzna, „	5 —	Svinjsko „	50 —
Krompir, „	2 85	Koštrunovo „	32 —
Leča, „	12 —	Pišanec.	65 —
Grah, „	13 —	Golob	20 —
Fižol, „	11 —	Seno, 100 kilo	2 23
Maslo, kgr.	80 —	Slama, „	2 32
Mast, „	70 —	Drva trda, 4 metr.	6 —
Špeh frišen „	52 —	„ mehka, 4 „	4 20

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
1. junija	7. zjutraj	736.6 mm.	22.6° C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	2. popol.	735.4 mm.	27.2° C	sl. vzh.	jas.	
	9. zvečer	735.3 mm.	21.6° C	sl. jz.	obl.	
2. junija	7. zjutraj	734.9 mm.	23.0° C	sl. zah.	jas.	17.00 mm.
	2. popol.	734.6 mm.	20.8° C	sl. zah.	dež.	
	9. zvečer	733.1 mm.	17.8° C	sl. zah.	obl.	

Srednja temperatura 23.8° in 20.2°, za 6.7° in 2.8°
nad normalom.

Dunajska borza

dné 3 junija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 85.45	gld. 85.45
Srebrna renta	85.70	85.90
Zlata renta	109.40	109.05
5% marcna renta	100.50	100.40
Akcije narodne banke	909.—	904.—
Kreditne akcije	306.50	305.—
London	118.65	118.75
Srebro	—	—
Napol.	9.43 1/2	9.44
C. kr. cekini	5.62	5.61
Nemške marke	58.05	58.05
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	135 gld. 50 kr
Državne srečke iz l. 1864	100 „	— „
Ogerska zlata renta 4%	101 „	75 „
Ogerska papirna renta 5%	96 „	70 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „	75 „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	124 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119 „	— „
Kreditne srečke	100 gld.	184 „
Rudolfove srečke	10 „	20 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	127 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	233 „	— „

I. vipavska sadjarska zadruga

ima sedaj svojo prodajalnico v šolskem
drevoredu za vodo, v lesenem pavilonu
nasproti semenišču.

Prodajalnica je odprta od 6. do 11. ure dopoldne in od
2. do 6. ure popoldne. (411—1)

Jutri najlepše sveže

česnje

(rudeče mehkužnice) kilo 14 po 16 krajcar-
jev. — Na debelo veliko cenejši!

Dražba.

Dne 6. in eventuelno 7. junija t. l. se bode
v C. Hofbauer-ja tovarni lesenega blaga poleg
Tržiča po dražbi, če treba tudi pod cenilno ceno,
prodajalo pohištje, orodje in oružje.

(404—2)

Konkursno oskrbnitvo.

Hiša na Vrhniki,

zraven farne cerkve, obstoječa pritlično iz dveh sob, ma-
gacina, kuhinje, shrambe in dveh kletij; v prvem nad-
stropju iz šest sob, kuhinje in shrambe. V hiši je dobro
obiskovana gostilna in obširna usnjarija, pripravna je
pa tudi za prodajalnice. Tik hiše je vrt, dva živinska in
jeden svinski hlev, vezani kozolec z 12 štanti in več njiv,
kakor tudi okolo 10 oral črnega gozda,

proda se prostovoljno pod ugodnimi
pogoji skupaj ali posamezno.

Natančnejše pove lastnica **Frančiška Javornik**
na Vrhniki. (402—3)

Uljudno naznanjam, da sem odprl svojo

odvetniško pisarno

v Slovenjem Gradcu

in se p. n. občinstvu toplo priporočam.

Dr. Valentin Temnikar,

odvetnik v Slovenjem Gradcu.

(408—2)

Pomožni uradnik

slovenskega in nemškega jezika v besedi in pisavi popolnoma zmožen,

vsprejme se

za glavni zastop c. kr. priv. Riunione Adriatica di Sicurta

(Jadransko zavarovalno društvo)

v Ljubljani.

Gotova plača določi se po dogovoru. — Pismene ponudbe
vsprejema gospod **J. Perdan**, trgovec in hišni posestnik v
Ljubljani, cesarja Josipa trg. (412—1)

Najboljše in najcenejše

OLJNATE BARVE

v ploščevinastih pušicah

se dobivajo pri

ADOLFU HAUPTMANN-U

LJUBLJANA.

(218—29)